יג א מיי' פי"ד מהל' שבת הלכה א סמג לאוין סה

טוש"ע א"ח סי שמה סעיף ז: יד ב מיי פט"ו שם הלכה ט סמג שם טוש"ע א"ח סיי

שנד סעיף א:

מוסף תוספות

א. וכל שאר הקרש שהוא

ארוכל שאו ווקו ש שוווא שבע אמות ומחצה בולט לחוץ ואינו מונח ומידרו הקרשים טובא. ליטנ״ל. ב. ויהו בולטים חוץ מן

הקרשים שמונה אמות ומחצה. ריטנ"ל, ג. דכיון

שכל קרש וקרש אינו נשא אכל קרש וקרש אינו נשא אלא על גבי עגלה אחת. חי' הכ"ץ, T. ה' אמות כשיעור עגלה או עשר אמות כשיעור

על רחב שתי העגלות, ראש

הקרש האחד בעגלה זו וראש הקרש השני בעגלה שבצדה, ורוחב העגלה שתי

שבצדה, ורוחב העגלה שתי אמות ומחצה. ריטנ״א. [לפי תוס׳ ד״ה כי היכי לכאורה ל״ל

בד׳ סדרים וששה הרשים בכל

סדר, ולל"ע כזהן. ו. ולא היה

מול, וכל ע כווסן, דדרא חירו בולט מן הקרשים כלום חוץ להעגלות. ריטנ״א. ז. לרוחב העגלה. ריטנ״א. ואצדי עגלה

קאי דאמרינן דהויא שתי

אמות ומוזבה. לה יא ן. ח. שאם אתה נותן לכל צד וצד אמה וחצי נמצאו הקרשים שוכבים על שתי

העגלות באורך ח' אמות של הקרש ואמה מן הקרש

הקרש ואמה מן ווקוש יוצאה בזיו מכאן ואמה אחרת יוצאה בזיו מכאן גבכל זה אין הקרש יוצא חוץ לובני העלה לפי

שהעגלות ואופניהם יהיו לפי

שהעגלות ואופניהם יהיו לפי חשבון זה י״א אמות ואין אורך הקרש כי אם י״ אמות, ובדין הוא שאפי״ בפחות מאמה וחצי היה די כדי שיהיו בין האופנים והעגלות

אמות כאורך הקרש אלא

לא דק פורתא וחשבון קצוב תפש לו. בעל המאור, 10. דלא

ליטנ״ל, י. והשתא פרכי״ שפיר כי רוחב רשות הרבים

שפיז כי דווב דשות זון, שבע של משכן חמיסר הויין, שבע אמות ומחצה לרוחב העגלה האחת ורוחב אופניה ושבעה אמות ומחצה לרוחב העגלה

השנית ואופניה, ופרקי' כי חוץ לאופנים החיצונים נתנו

אמה יתירא דהוה קאי בה כן

אמה יו א יוה אל הודי לוי חצי אמה מכאן וחצי אמה מכאן דכי משתלפי אמה מכאן דכי משתלפי קרשים נקיט להו. ריטנ״ל.

לאשמועינן דרשות היחיד

לא הוי בפחות מעשרה ורוחב ארבעה, ואגב סלע תנא חולת הבור. מוס' הלל"ש.

ב. דכי היכי דבור וחולייתו

מצטרפיז לעשרה [הכי נמי].

זומ׳ הכח״ש יג רוחר כוחלי החוליא לחלל הרור רשנ"ח

א. עיקר

מתניתין

אמות ומחצה. חי׳

עור הלא"ט. ביחד ביחד קרש. מוס' הלח"ט. ה. וטעונות ביחד חצי הקרשים שהם כ"ד בשלשה סדרים, שמנה קרשים בכל סדר זו ע"ג זו נתונות ארכם ונראין קרסין בלולאות ככוכבים ברקיע ת"ר יריעות התחתונות של תכלת ושל ארגמן

ושל תולעת שני ושל שש ועליונות של מעשה

עזים וגדולה חכמה שנאמרה בעליונות יותר

ממה שנאמרה בתחתונות דאילו בתחתונות

כתיב יוכל אשה חכמת לב בידיה מוו ואילו

בעליונות כתיב 2וכל הנשים אשר נשא לבן

אותנה בחכמה מוו את העזים 🕫 ותניא משום

ר' נחמיה שמוף בעזים ומווי מן העזים: שתי

גזוזמראות כו': יאמר רב משום רבי חייא

עגלות תחתיהן וביניהן וצידיהן רה"ר אמר

אביי בין עגלה לעגלה כמלא ארך עגלה וכמה

ארך עגלה ה' אמות ל"ל בד' ופלגא סגי כי

היכי דלא לידחקו קרשים אמר רבא צידי

עגלה כמלא רחב עגלה וכמה רחב

עגלה שתי אמות ומחצה למה לי באמתא ופלגא סגיא כי היכי דלא לידדו קרשים אלא

דקי"ל מידרך רה"ר שש עשרה אמה אנן

דגמריגן לה ממשכן דמשכן חמיסרי הואי

אמתא יתירא הואי דהוה קאי בן לוי דכי

משתלפי קרשים הוה נקים להו: מתני חולית

הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחבן ארבעה הנוטל מהן והנותן על גבן חייב פחות מכן פטור: גב" למה לי למיתני חולית הבור

והסלע ליתני הבור והסלע מסייע ליה לרבי

יוְחנן דאמר ר' יוחנן סיבור וחוליתה מצמרפין

לעשרה תניא נמי הכי בור ברה"ר עמוקה י

ורחבה ארבעה אין ממלאין הימנה בשבת

לעיל עד:, ז) [לעיל לח.],
 ג) [ב"ב לט:], ד) עירובין עח.
 לט:, ה) ל"ל ודוחק. רש"ח,

תורה אור השלם

וֹ וְכָל אִשָּׁה חַבְּמֵת לַב בְּיֶדְיהָ טָוּ וַיָּבִיאוּ מָטְוָה אֶת הַתְּבַלֶּת וְאֶת הָאַרְגָּמָן אֶת תּוֹלְעַת הַשְּׁנִי וְאֶת הַשַּׁשׁ: שמות לה כה

ב וְבָל הַנְּשִׁים אֲשֶׁר נְשָׂא לְבָן אַתְנָה בְּחָבְמָה טָווּ אֶת הָעָזִים: שמות לה כו

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה הוה נקיט וכו' רן לתחת בליטת: (ב) תום' ר"ה כי היכי וכו' נראה לפרש ליה כי היכי זכרי נוחה פנוע דלה לידחקו קדטים לטבעות שהן זו כנגד זו והיה שם אטבעי כדפי׳ שהן גלוא״ש אע״ג דדי היה בארבע וחצי מ"מ מפני וכו' ביניהם ודוחק :סמ״ל

מוסף רש"י

וטווי מן העזים. קרא קדרים יחור מן העדם. קרק קרדים עוו את העוים, בגופן של עוים משמע (לעיד עד:). ורביניהן. בין עגלה לעגלה שכלדה (לעיד צח.). וצדיהן. ריות שבין דופן עגלה לאופן ועובי האופן (שם). מצטרפין לעשרה. קרקע מצטרפין לעשרה. קרקע שניטלה מחפירות הבור והקיפו נו פי הבור קביב מצטרפת לעשרה להשלים עשרה לעומק הבור לשוויה רשות היחיד, והוא הדין נמי דחלל הבור ועובי היקף החולית מצטרפין להשלים היקף החולית מצטרפין להשלים ארבעה לרוחבו לחייב הנוטל מעל גב החולית כלום ואת הנותן על גבה, כדתנן חולית הבור נר גבה, כתות חומים הפרל במנה ורחבין שברה ורחבין להכלה היסול מהן הטוחן על מרכיה הטוטל מהן והטוחן על מיני, ומהסיא יליף כי יוחנן לטעמיה דאתר מאי איריא דמני חולות הבור והסלע, אלא הא קמשמע ליני היכור והסלע, אלא הא קמשמע ליני ביני מולותה ביני ביני מולותה ביני ביני מולותה ביניה ב לן דהבור וחולייתה מלטרפין לעשרה, וכי היכי דשמעינן לעשרה, וכי היכי דשמעיק לעשרה, וכי היכי דשמעיק מינה לגובה שמעיק מינה נמי דמצטרפין לפומיא, דהא קחני ורוחבן ארצעה (ערובין עוח.).

רב נסים גאון

, אלא דקיימא לן דרך רשות הרבים י"ו אמה. ומשתכח עיקר דילה במשנה בפרק , המוכר פירות בכבא בתרא דרך היחיד ד' אמות ודרד הררים היחיד ד' אמות, ודרך הרבים י"ו אמה, ודרך המלך אין לה

רבינו חננאל

פי׳ שטוף וטוי מן העזים, כשהן חיים העזים שטופים כשהן חיים העוזם שטופים כדאמרינן [חולין דף קלז] השוטף את רחליו, ומעל גבי העזים כלי גזיוה היו טוות אותן, כדאמרינן [לעיל ד:] הטוה מעי"ג בהמה בשבת, וטווה בעיני חומה בייכה חממה הטומר בייני שומר ניונוצרים שומרים יתירה. שתי גזוזטראות שתיהז יתיח. שתי גוווסראות שתיחן רה"י הן כל אחת רשות לעצמה ורה"ר ביניהן, המושיט והזורק מזו לזו בתוך י"ט לדברי חכמים פטור אבל אסור. וזה על עיקר משנתינו ששנינו מרה"י לרה"י ורה"ר באמצע, מורוש לוווש חוים באמצע, ר' עקיבא מחייב וחכמים פוטרין. אבל המושיט [והזורק] למעלה מעשרה אם היו שתיהן שלו ואין אחת היו שתיהן שלו ואין אחת גבוהה מן האחרת אלא שתיהן מכוונות זו כנגד זו כבר פירשתי למעלה שמותר להושיט ולזרוק מזו לזו, ואם אינן שתיהן שלו אסור להושיט

כדכתיב מקבילות הלולאות וגו׳ (שמות כו): נשת לבן. יתירות חכמה משמע: בין עגלה לעגלה. שבלדה ה׳ אמות כמלא אורך העגלה: למה לי. אורך העגלה ה׳ אמות: בארבע ופלגה סגי. שחם מסדרן על רחבן אינו מסדר על ה' אמות יותר מג' והרי בארבע ומחצה יכול לסדרן ואי מסדרן בחודן יותר מד' לא יסדר מפני הפסקת מקום הבריחים שבאמלע הסדרים ובפלגא אמה נמי תסגי ליה: דלא לידחקו. אם בא לסדרן על רחבן: לדי עגלה. חלל שבין דפנות לאופנים ועובי הדופן ועובי האופן: כמלא רחב עגלה. שני הנדדים כמלא רחב חללה דהיינו אמה ורביע לכל לד: למה לי. רחבה תרתי ופלגא אם מפני שאם יצטרך להושיב מן הקרשים לתוכה יכנים: בחמתת ופלגה סגי. וישכיבם בה על חודן: כי היכי דלא לידדו קרשים. שלא יהיו הקרשים המוטלים לאורכן על דופנותיה לרחבה מדדין ונוטין לכאן ולכאן שאם מושבות הקרשים קלר מתוך שהן ארוכות ויולאות לחוץ הרבה יכבד אחד מן הראשין כשהן מדדין בהליכתן ויפלו: המיסרי הויין. שתי העגלות ההולכות זו בלד זו רחב כל אחת ה' אמות הרי י' וה' אמות ריוח שבין עגלה לעגלה הרי ט"ו. ואם תאמר יותר מעשרים הן שהרי הקרשים אורכן י׳ אמות והן מוטלות

על גבי דופני עגלה לרחבה נמלא

ונראין קרסין בלולאות. מילתא אחריתי היא שתי מחברות היו

היריעות כל אחת ואחת ה' יריעות תפורות זו עם זו במחט על פני

כל ארכן ובאמלע היה מחבר בקרסים מחברת עם מחברת שהיו

לולאות בשפה חיצונה של כל מחברת באמצע המשכן אלו כנגד אלו

אורך הקרשים הרי כ' אמה לבד מה שלריך למשוך קרשי כל עגלה ועגלה ללד החילון של עגלה שלא יגיעו ראשי הקרשים זו בזו ומעכבין את הילוך העגלות אין זה תשובה שהקרשים למעלה מעשרה הן שהעגלה גבוה י' ולגבי רה"ר לית לן למיחשב אלא מקום העגלות וריות שביניהן שהוא למטה מי' דכל למעלה מי' לאו רה"ר היא

הלכך לא חשיב ליה: אמתא יסירתא הואי. עוד לריך להיות ברחב הדרך עודף אמה שחחן חלי אמה לכאן וחלי אמה לכאן לשני לדדין החיצונות של ב' עגלות: דקאי בן לוי דאי משחלפי. זו מזו ליפול לחוך אויר שביניהם: הוה נקיט להו. נכנס לבין האויר אמה שביניהם ועומד בחלי אמה שיש בין העגלה לנדדין ומתקן את הסדר זו על זו שלא תפול העליונה וכל הדרך הוא מהלך אחורי העגלה וכשרואה אותן משחלפות אל חוך האויר רץ לחוך (6) בליטת הקרשים שבלדדין עד שמגיע לאמת האויר שביניהם ודוחק עלמו לעמוד בחלי אמה עד שיחזיר הנשלפת למקומה ועל סדרה: בותנר' חולים הכור. קרקע חפירת הבור נותנין סביבותיו להקיף כמין חומה כמו שאנו נותנין היקף עלים או אבן סביב פי הבור: גבו׳ למה לי למחני חולים הבור והסלע. פשיטא לן דסלע נקט לענין גובהה ובור לענין עומק שנוטל מתוכו ומוליא לרשות הרבים דאי לענין גובהה כגון למוריד מחוליא למטה וכגון דרחבה ארבעה למה לי למיחניא כלל הא תנא ליה סלע אלא ודאי למוציא מחוך אוגני בור נקט לה וכיון דהכי הוא חוליא למה לי ליתני הבור לעומק והסלע לגובה: מצערפין לעשרה. לשויה הבור רה"י ואם הוליא מתוך אוגן חוליא חייב: מחיצה

ולזרוק מזו לזו משום ודלא ערבוז. ואם חדא מידליא וחדא מיתתא אסור משום גזירה. ואם היו הגזוזטראות הללו עומדות למעלה רורוק מזו לזו משום (דלא ערבון, ואם חדא מידליא וחדא מידליא מותא אסור משום גזירה. ואם היי הגוויטראות הללו עומדות למעלה מעשהה ברה"ר מכוונות להיותן דיוטא אחת ורשות אחת, כיצד שמרכיבין נסר מזו לזו ע"ג ה"ד רחבה ד' טפחים כדי להיותן דיוטא אחת ורשות אחת, אם עשה כן מבע"י הרי הן כרשות אחת ומותר לטלטל מזו לזו ע"ג הנסר המתוח מזו לזו ע"ג הה"ר. דתנן בעירובין (דף מות חדרץ שהוא צמוק ז' ורחב ד' זנתן עליו נסר שרחב ד' טפחים, וכן שתי גוווטראות זו כנגד זו מערבין אחת ואין מערבין שתים, פחות מד' מערבין שנים ואין מערבין אחד. השתא אם הגוווטראות הללו הן למעלה מעשרה וניתן עליהן נסר רחב ד"ט מבעוד יום, מותר לטלטל מזו לזו שנעשו שתיהן רשות אחת, אבל אם קדש (היום) ולא חוברו אסור להושיט מזו לזו בין נסר דיים מבעוד יום, מתור כיסוסל מזר כזו שנעשר שתיהן רשות אחת, אבל אם קרש [היים] רא חוברו אסור להושים מזר לזר בין נסר בין זולתי נסר אסור להושיט אחר שקירש היום. והמושיט חייב הוא שכך היו העגלות במדבר, היו כי עגלות זו בצד זו ברה"ר והיו מתתחץ קרשים ומציבין קרש על בי עגלות ראשו זה על זה וראשו זה על זה, כנסר שפירשנו ענינו למעלה. וחהו היו שתיהן בדיוטא אחת המושיט מזו לזו חייב שכן היה דרך הלוים שהיו מושיטין הקרשים מזו לזו, זו היא מלאכתן ולפיכך העושה כן בשבת חייב. ירושלמי ולא היו זורקין, תני בר קפרא כדי שלא לנהוג בזיון בקרשים, לפיכך הזורק מזו לזו פטור אבל אסור. וראוי לעמוד בפירוש זה להזהר בו כי עמוק הוא. ועלה אמר רב משום ר' חייא עגלות תחתיהן וביניהן וצידיהן ה"ר. אמר אביי בין עגלה לעגלה כמלוא וה להזהר ברכי עכוק הוא. ועלה אמר רב משום רי חייא ענלות ותחתיהן וביניהן רהייר. אמר אביי בין עגלה כי ענלה כמלוא ((רחב) [אורך] עגלה ומה אורך עגלה ה' אמות. ואקשינון אמאי כיון דג' קרשים מניחין בעגלה מראת ועל גבה מניחים אחרים ועולין, וכל קרש רחבו אמה וחצי דיי לעגלה אורכה די אמות וחצי כדי שיעור הנחת ג'י קרשים. ופרקינן הרויח להן חצי אמה כי היכי דלא נידחנן קרשים. אמר רבא וצידי עגלה ב' אמות ומחצה כמלא רחב עגלה. ואקשינן למה לי כולי האי, הלא אורך הקרשים מוטלין לרוחב עגלה, קצה הקרש בעגלה זו ב' אמות ומחצה וקצתו השני של קרש זה מוטל על העגלה אחרת ב' אמות ומחצה ובין ב' העגלות ה' אמות, אמצעית הקרש בעגלה זו ב' אמות ומחצה וקצתו המדב מן הקצה שלו מכאן בעגלה וכן מן הקצה השני דיו, למה ה׳ אמות בפחות מהכי סגי. ושנינן כי היכי דלא לידרו קרשים. פי׳ אם אין שהי אמות ומחצה מיכן ושתי אמות ומחצה מיכן מוטלין בעגלה אפשר שישמט וירד הקרש ולא יכון. נמצא שיעור רוחב העגלה ב׳ אמות ומחצה וצידה ב׳ אמות ומחצה כשיעור עגלה, וכן בצידה השני, נמצא שיעור העגלה וב׳ צדדיה ז׳ אמות ומחצה. וכשהיו מהלכים במדבר קרשי המשכן היו מוטלין מעגלה זו לעגלה

שתי גווזמראות בו'. מיירי שפתום למטה בשום דבר ואין גדיים בוקעים תחתיהם או שיש מחילות למעלה מן הגוווטרא דתו לא חיישינן לבקיעת גדיים וכן עגלות היו רה"י אע"פ שתחתיהם רה"ר לפי שיש מגוף העגלה עד למעלה מן הקרשים הרבה יותר

מעשרה: בין עגלה לעגלה כמלא אורך עגלה. לסימנא בעלמא נקטיה ואגב אורחא קמ"ל דאורך עגלה חמש אמות: בי היבי דלא דידחקו קרשים. פרש"י אם באת לסדרן על רוחבן וקשה דהא מסיק לעיל דמנח להו אחודן אלא נרא׳ לפרש דלא לידחקו קרשים (כ) אע"ג דדי היה בארבע וחלי לטבעות שהן זו כנגד זו והיו שם אטבעי כדמפרש שהן גלוא"ש מכל מקום מפני כובדן משתרבבים ודוחקין זה לזה אם לא שיש ריוח גדול ביניהם ורחוקיום : למה לי באמתא ופלנא סגי. לשינות רש"י ששתי טגלות היו מפורקות זו מזו ויש הפסק ביניהם ה' אמות וכל אחת טעונה לבד משוי של קרשים קשה דהיאך יכולין קרשים שכל כך כבדין שחורכן עשר חמות ורוחבן אמה וחלי ועוביין אמה לעמוד על ב' אמות ומחלה רוחבא ועוד דפריך באמתא ופלגא סגי איך יכול כ״כ כובד גדול לעמוד באמתא ופלגאב וכל שכן למ״ד כלין והולכין עד כאלצע שלא היו יכולין לעמוד ועוד היאך היו יכולים שתי עגלות להלך זו בלד זו בט"ו אמות א"כ היו הקרשים נוקשין זה בזה ועוד שלריך לומר לפירושו שהקרשים היו נוטים על האהלים או על החזרות מלמעלה מי׳ מכל לד ב' אמות ומחלה כמו שפי׳ בקונטרס בעלמו שהרי אורך שני הקרשים הוא כ' אמה ורה"ר אינו

אלא רוחב כי אם ט"ז אמה ועוד גמנלן דשתי עגלות היו הולכות זו בלד זו למילף שיהא רה"ר ט"ז אמה שמא היו הולכות כולן זו אחר זו והיה רה״ר קטן™ או ארבעתן יחד והיה רה"ר גדול הרבה ונראה לר"ת ששתי עגלות היו מחוברות יחד שהיה שם עץ ארוך ט"ו אמה והיו בה ארבע אופנים כמו לשתי עגלות ושתי תיקוני דפנות כמו לשתי עגלותה ובין עגלה לעגלה כמו אורך עגלה פירוש בין דופן עגלה זו לדופן עגלה זו ה׳ אמות ולידי העגלה כמלא רוחב העגלה מכל לד ולד דבין דופן העגלה עם האופן שתי אמות ומחלה ולא כפירוש הקונטרס שפי׳ אמה ורביע לכל לד ורוחב שתי העגלות עם לידיהן ט"ו אמה ומדופן עגלה זו החילון לדופן עגלה זו החיצון י׳ אמות באורך הקרש והיה משכיב הקרש על שתי דופני העגלות ושתי עגלות אחרות לפניהן שאם היו הולכות זו אצל זו היו נוקשות זו בזו וזו אחר זו היו הולכות יפה והשתא פריך שפיר באמתא ופלגא סגיי דהואיל ועל שתי העגלות היה משכיבן הוה ס"ד

אמתא יתירא הואי. כלד העגלה דהוי קאי בה כן לוי ולריך לו אמה דגברא באמתא יתיב כדאמר בפ"ק דסוכה (ד' ו:) גבי סוכה העשויה ככבשן ואע"פ שפעמים היה הולך מלד זה ופעמים מלד זה מ"מ היה די לו באמה אחת שמאיזה לד שהיה רולה ליכנס היה מטה העגלה לצד אחר והיה נכנס בין האהל לעגלה ומתקנם אף על פי שהיה רחוק מן הקרשים שתי אמות ומחלה כשיעור לד העגלה מכל מקום היה יכול להושיט ידו שם ולחקן או על ידי מקל או על ידי שום לבר: מסייע ליה לר' יוחנן ראמר בור וחולייתה מצמרפין לעשרה. וא״ת ומה לריך למתני׳ לאשמעינן הא תנינא חדא

דלא לידדו ומשני "דאפילו הכי מידדו":

זימנא בפרק בתרא דעירובין (ד' נט:) בור ברה"ר וחולייתו גבוהה י' טפחים חלון שעל גביו ממלאין ממנו בשבת ומוקי רבי יוחנן בגמרא בסמוכה לה וקא משמע לן דבור וחולייתה מלטרפין לעשרה ויש לומריא דדרך תנא להשמיענו בקולר אע"ג שכבר השמיענו במקום אחר כדאמרינן בריש ברכות (דף ב.) מילתא אגב אורחיה קמ"ל דהעריב שמשו אוכל בתרומה אע"ג דמשנה שלימה היא במס' נגעים (פי"ד מ"ג) העריב שמשו אוכל בתרומה וכהנה רבות בהש"ס אי נמי מיתורא דמתניתין שמעינן ב דמצטרפין "ג לארבעה ולהשתמש על גבה מיירי ד משום דמנח עליה מידי ומשתמש כדאמרינן בפרק חלון (עירובין דף עח.) ומיירי כשהחוליא גבוה עשרה דבאינה גבוה י' לא מיחייב נועל ונותן על גבה והשתא אתי שפיר הא דקתני במתניתין גבוהין עשרה והא דנקט נמי על גבן ואי מתניתין להצטרף לעשרה קאמר ואין החוליא גבוה עשרה לא אתי שפיר הא דקתני גבוה עשרה והנותן על גבן נמי אינו חייב כשמניח על גב החוליא כשאינה גבוה עשרה:

רבינו חננאל (המשך)

עירובין עח.

ן)
אים מוטלין רוחב
אים שאורך העגלות,
נמצאו שיעור הטיי'
כשטעונות הריי ימהלריי אמה, זהו תחתיהן וביניהן אמה, זהו תחתיהן וביניהן
וצידיהן, ואקשינן אלא הא
דקיי"ל דרך רה"ר ט"ז אמה,
וכדתנן בפרק המוכר פירות
לחבירו ובפרק הכונס צאן
לדיר, וגמרינן לה ממשכן
ממהלך העגלות, העגלות הנה
המא של העצות העצות הנה

ממהלך העגלות, העגלות הנה אינם אלא ט"ו אמה. ומשנינן הוה תמן בעגלות אמתא אחריתי פלגא דאמתא מהאי גיסא ופלגא דאמתא מהאי גיסא דהוה קאי בן אינם אלא ט"ו אמה. ומשנינן הוה תמן בעגלות אמתא אחריתי פלגא דאמתא מהאי ג"סא" ופלגא דאמתא מהאי גיסא דהוה קאי כן לוי התם למיחוי דאי משלופי קרשים נקים בהו ומהדר אטבי למקומן. רכן בגוווטראות שמכוונות להיות דיוטא אחת ומושיטין נסרים מזו לזו המושיט חייב, והזורק פטור שכך היתה עבודת הלוים. חלית הבור. פ"י העפר היוצא מן הבור מניחין אותו סביביו כדי שיהא לו כמעקה, ואם [זון החוליא בנהדה י" ורחבה ד" הור היו היא כרה"י, וכן סלע כיוצא בה. ואם נטל מהד"ר ונתן על גבו אז נטל מעל הו והניח ברה"ר בטור. והו מפורש ביציאות השבת בארבע רשויות לשבת גדר ברה"ר גבודה י" ורחב ה" זו היא רה"י גמודה. אבל מקום שיש בו רחב ד" וחיים והו הצורה בי אבודה מו אך מיד ברה"ר גמודה בי אות היה בי היה אבל מקום שיש בו רחב ד" והיא רה"י גמודה בארע למודה ב" ולא ברה"ר ולא כרה"ר ולא כדה"ר ולא כדה"ר ולא כדה"ר ולא כדה" האוער לבעור לכאן ולכאן ובלבד שלא יחליף, דהא תניא אדם עומד על האסקופה נוטל מן העני ונותן לו נוטל מבעה"ב ונותן לו. ואמרינן ההיא ספולית ובקסופת] כרמלית. ואקשינן עלה סוף סוף איסורא דרבנן איכא. ושנינן ללית בה ד" על ד", וכר" הוא לולית בה ד" על ל" הב ה" עלון בלא והלכץ וור באסקופת] כרמלית. ואקשינן עלה סוף סוף איסורא דרבנן איכא. ושנינן דלית בה ד" על ד", וכר" יותנן דאמר מקום שאין בו ד" על ד" מותר לבנה של אי וחליפו. והשתא דתנינן בחולית בוחר בלבד שלא יחליפו. והשתא דתנינן בחולית הבור והלע פחות מכאן פטור, מם זן מחות בנות במור בלוד שלא יחליפו ומותר ברות במור ומותר בלבד שלא וחליפו פטור, מה זן מחות בנותם במור ומותר בלבד שלא יחליפו מותר ברות במור ומותר בלבד שלא יותלים במור ומותר בלבד שלא יחליפו מותר ברות במור מותר בלבד שלא יחליפו מותר ברות במור מותר ברות במור בלבד שלא יחלים. והסלע פחות מכאז פטור. אם הז פחות בגובה ואיז פחות ברוחב הוא פטור אבל אסור. ואם פחות ברוחב פטור ומותר בלבד שלא יחטיע פוחו משם, עפוד, אם הן פוחות בתבה האין פוחות בתחוב הלא עפוד אבר אסוד, הם פוחות ברותב פוח המחום ביבו שאא י יחליף. גדייקינן למה ליה למיתנא חלית הברוב והסלע, מסייעא ליה לר׳ יוחנן דאמר בור וחוליתו מצטרפין לעשרה. והא דר׳ יוחנן ברמיתו הרבים וחוליתו גבוהה ״ טפחים, והיכי דמי כגון ול ברה״ר וחקק בו עד ארעית כנגד רה״ר, מקצתו עשאו (ביד) [בור] ומקצתו עשאו חוליא על הבור. וארעית הבור עם רה״ר שוה לו, והבור עצמו גבוה מרה״ר וחוליתו למעלה ממנו, אם גבוה הבור וחליתו שניהם יחדיו עשרה טפחים הרי הן מצטרפין ולמעלה מן החוליא רשות אחרת. וגרסינן בירושלמי דיקדוק אחר, א"ר יוחנן העומד והחלל מצטרפין לארבעה, והוא שהיה העומד רובה על החלל. והחלל זהו פתיחת הבור, והעומד הוא רחב החוליא העומדת שהיא שפת הבור, אם נמצא מן השפה אל השפה ד' טפחים אע"פ שיש חלל באמצע הרי הוא רה"י כמו שפירשנו.